

HOMILIE FEEST DOOP VAN DE HEER - C 2010

Op deze zondag na het feest van Driekoningen viert de Kerk het feest van de Doop van de Heer. Wij blijven dus niet stil staan bij de kribbe en de gebeurtenissen die daarop zijn gevolgd, maar centraal staat de vraag: "Wat zal er worden van dit bijzonder kind? Wat zal dit kind van Betlehem voor ons gaan betekenen? Welke is zijn levensopdracht?" Om een antwoord te geven op deze vraag verplaatst de liturgie van dit weekend ons naar de oever van de rivier de Jordaan aan het begin van zijn openbaar leven, 30 jaar later. Daar geeft Jezus a.h.w. zijn visitekaartje af. Daar maakt Jezus in een gebaar duidelijk wat Hem beweegt en wie Hij is.

Het evangelie vertelt ons, hoe Jezus een bezoek brengt aan zijn achterneef Johannes, die als predikant werkzaam is bij de rivier de Jordaan. Zelf heeft deze Johannes eerst een streng leven als kluizenaar geleid in de woestijn. Vanuit dat strenge leven keert hij terug in de gewone dorpsgemeenschap, waar de mensen in zijn ogen de kantjes ervan aflopen. Zij noemen zich wel gelovig maar voor Johannes zijn zij te gemakzuchtig. Daar aan de waterkant roept hij de mensen daarom op om zich te bekeren en een einde te maken aan die gemakzucht. Zijn preekstijl is de donderpreek. De joodse overheid maakt hij uit voor addereengebroid. Vanuit de hele omgeving komen de mensen nieuwsgierig naar hem luisteren. Hij maakt indruk, want hij is ook streng voor zichzelf. Om een teken van bekering te stellen vraagt Johannes, dat zij zich moeten laten dopen. In die onderdompeling laten zij als het ware hun zonden afwassen. Ook Jezus laat zich onderdompelen, ofschoon er bij Hem daartoe geen reden toe was. Als hij uit het water weer opstijgt, klinkt de stem uit de hemel: "Dit is mijn Zoon, Mijn Veeligeliefde." Zo wordt Jezus' goddelijke afkomst bevestigd.

Door zich te laten dopen sluit Jezus zich aan bij Johannes. Hij distantieert zich dus niet van deze achterneef, die wij nu een vuurvreter en donderpredikant zouden noemen. Maar tegelijkertijd heeft Jezus een heel andere benadering van zijn mensen. Jezus' eerste aandacht gaat niet uit naar de zonden en fouten van deze mensen, maar naar het goede dat er in iedereen aanwezig is, want Jezus zegt van zichzelf, dat hij niet gekomen is om te veroordelen maar om te redden. Hij is niet gekomen om ons vanuit de hoogte als een verre God te oordelen, maar hij is als mens in ons midden gaan staan om zo het leven met ons van binnenuit te beleven. God is mens geworden om mee te voelen met onze zwakheden en om vervolgens het beste wat in ons leeft, tot leven te wekken en te versterken. Zo wil hij ons helpen om mens te zijn, zoals God ons bedoeld heeft. Zo wil hij ons helpen gelukkig te zijn. Daartoe geeft Hij ons zijn levensvoorbeeld. Daarbij werkt Hij niet met indrukwekkende middelen. Hij gebruikt niet de sterke arm. Hij roept niet en hij schreeuwt niet en op straat verheft Hij zijn stem niet. Het geknakte riet wil Hij niet breken en de kwijnende vlaspit wil Hij niet doven. Hij ziet de goede wil en de onmacht. Hij ziet het zoeken en het tasten. Maar tevens ook wil Hij het geknakte riet weer stevigheid geven, zodat het weer bestand is tegen de stormen des levens. Hij wil ruggengraat en houvast bieden aan zwakke en gebroken mensen door de liefdevolle hulp van de heilige Geest. Zo wil Hij het vuur van de kwijnende vlaspit weer laten opvlammen, opdat het licht uitstraalt en mensen erdoor uitgenodigd worden om zich eraan te warmen.

Jezus maakt zijn opdracht waar. Hij laat zich dopen. Hij maakt daarna zijn doopsel waar. Ook aan ons als gedoopten is het nu de taak om ons doopsel waar te maken door op eenzelfde wijze in het leven te staan als Jezus, in woord en daad. Mogen wij het aandraven de Heer te volgen. Laten wij op de hulp van zijn heilige Geest vertrouwen. Amen.